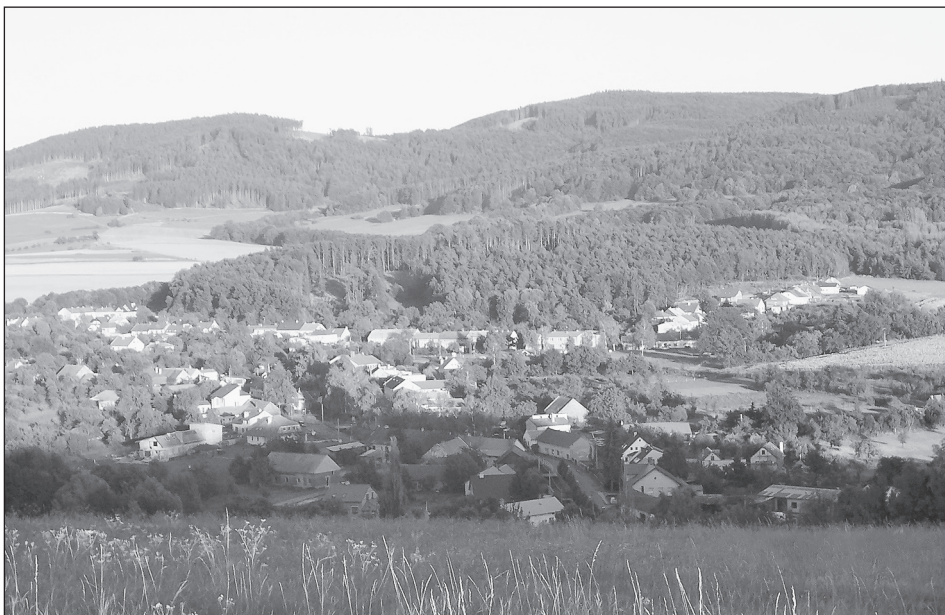

ZPRAVODAJ NAŠE DĚDINA

Číslo 1/2006 • Vydává OÚ Jankovice • Cena 5 Kč

Vážení čtenáři,

možná se Vám zdá, že na další číslo zpravodaje čekáte již moc dlouho, ale věřte, že zdání klame. To jen ta zima byla tak dlouhá. Za dlouhých zimních (i pár jarních) večerů jsme pro Vás připravili opět spoustu zajímavých článků a zastavení nad historií a současností života v obci.

POHLEDY DO HISTORIE

Události před 85 lety...

(doslovný přepis záznamů z obecní kroniky)

1921

Sčítání lidu

Ve dnech 16. - 20. února bylo zde provedeno sčítání lidu. Sčítacím komisařem byl ustanoven pro Jankovice a Hlinsko zatímní správce školy Lad. Hostaša. Výsledek sčítání ve zdejší obci je patrný z níže uvedené tabulky:

Plocha v ha: 417

Počet domů: 66

Bytné strany: 82

Přítomné obyvatelstvo:

- úhrnem 397, muži – 193, ženy – 204

Skupina venkovské omladiny.

národnost čsl: 397

náboženství:

- římskokatolické – 390
- evangelíci – 2
- bez vyznání – 5

Počet obyvatelstva jest však větší, neboť to v tomto počtu nebylo zahrnuto dělnictvo pracující v dolech ostravských. Za účelem statistiky uvádím počet obyvatel v předešlých desetiletích:

R 1890 bylo 379 obyvatel, 1900 – 398 a 1910 – 412.

Obecní knihovna

Dne 6. února jednáno ve schůzi obecního zastupitelstva o obecní knihovně a ujednáno, by vyzvání byly předsedové čtenářského spolku Komenský a Omladiny, zda by se nespojily obě knihovny v jednu a tím že by se zřídila obecní knihovna. Lhůta dána jim na uváženu 14 dní. Do stanovené lhůty oznámil ústně spolek Omladina, že knihovnu svou obci postoupí a čtenářský spolek Komenský sdělil, že si ponechá svou knihovnu v soukromém držení nadále. Teprve dne 17. dubna ve schůzi obecního zastupitelstva funkcionáři obou knihoven se dohodli sloučiti je v jednu knihovnu obecní. Zároveň sjednáno protokolárně odevzdání a udržování obecní knihovny. Omladina darovala obecní knihovně 61 knih, z nichž se 48 zařadilo do seznamu a 13 vyřadilo pro nevhodnost. Knihy z obecní knihovny se půjčovaly poprvé dne 1. listopadu tohoto roku. Knihy darované Omladinou v tomto roce se ještě nepůjčovaly. Obecní knihovna čítala celkem 188 svazků. Z těchto bylo majetkem: a) obecní knihovny: 3 knihy zábavné, 1 poučná, 1 divadelní – celkem 5, b) čtenářského spolku Komenský: 161 zábavné, 7 poučných, 15 divadelních a časopisy – celkem 183

Volba knihovní rady a osvětové komise

Na základě zákona ze dne 22. 7. 1919 č. 430 Sb.z. a nař. a nařízením vlády ze dne 5. listopadu 1919 zřízena byla ve zdejší obci knihovní rada a sice zvolilo tuto obecní zastupitelstvo ve schůzi dne 26. května. Zvoleni byli: Ryška František, Šenkyřík Josef, Hostaša Ladislav, Grygera František č. 31 a Zivalík František. Knihovní rada ve schůzi konané 26. června zvolila si ze sebe předsedu pana Šenkyříka Josefa,

knihovníka správce školy Ladislava Hostaša, pokladníka pana Františka Ryšku. V téže schůzi obecního zastupitelstva byla provedena volba osvětové komise, do níž zvoleni: Justus Spáčil jako předseda, Zivalík František jednatelem a členy Hostaša Ladislav a Lipner Julius.

Zakoupení zvonku

Jelikož obec postrádala od roku 1917 zvonek, který si vzaly bývalé rakouské úřady, zakoupila nový, který byl dne 27. února na zvonici pověšen. Zvonek byl posvěcen v Brně. Prvému zvonění bylo přítomno obecní zastupitelstvo.

Zvoník a obecní sluha

Zvoníkem byl ustanoven pan Navrátil František č. 14 – invalida, který byl zároveň obecním sluhou. Jako takový měl na starosti pochůzky obecní, zvonění, zpěv při pohřbech. Dostával 815,- Kč ročně. Jako přídatek ještě mu dává obec trávu a může si nahrabat v obecním lese list na stelivo.

Pasák

Při zmínce o obecním sluhovi uvádím též jaké dávky a poplatky dostává pasák jímž je pan Fuksa Jan. Uvedený pase hovězí dobytek od měsíce května do listopadu a dostává za to za rok 10q obilí a sice: 7q rži a 3q pšenice. Za obsluhu býka dostává 200,- Kč ročně. Mimo to obdrží za puštění býka z kusu po 1,- Kč. Může si též z pastviska usušit seno pro jednu kozu. Stelivo pod býka je povinen nahrabat v obecním lese. Hnůj pak jest jeho. Může si jej prodati. Byt má od obce zdarma. O vánocích na Štědrý den troubívá a dostává koláče.

Sýpka

Každý majitel hovězího dobytka, který vyhání na pastvu, musí odvésti určitou dávku obilí. To se děje o sv. Martinu a říká se tomu sýpka. A konává se v hostinci. Až všichni obilí odsypou, odváží se pastýři určená dávka 10q. Co nadbude se prodá. Totiž každý donese o nějaké kilo obilí více. Za utržené peníze se poskytne přítomným hostina. Pivo se dostává darem z holešovského pivovaru. Za starších časů bývala sýpka veselejší. I hostina byla vydatnější. Pastýř dostával k večeři ovci.

Hlídač

Nočním hlídačem je pan Fuksa Vincenc. Troubí hodiny počínaje desátou a konče třetí. Od obce dostává za to 1000,- Kč ročně.

Události před 80 lety...

1926

Stavba obecní váhy

Jelikož obec měla na hotovosti větší obnos peněz, usnešeno bylo ve schůzi obecního zastupitelstva dne 24. května, by se pořídila obecní váha. Při odhlasování byli však 2 členové zastupitelstva proti. Váha byla postavena na velmi výhodném místě při mlýnském plotě u silnici, kde je k ní vhodný příjezd. Celkový náklad na ni činil 8.000,- Kč.

Zřízení dílny na cementové tašky

Laciný písek, jež skýtá, a to zvláště po povodni, zdejší řeka Rusava, přiměl pana Františka Kopřivu ze Žeranovic, by si zde založil dílnu na výrobu cementových tašek. Tuto postavil na pozemku poblíž řeky Rusavy, který si koupil od pana J. Dadě č. 9. Pracovat hodlal až příštím roce na jaře.

Rozloučení obecní knihovny od čtenářského spolku Komenský

Dne 20. ledna došlo ko rozloučení knihoven obecní a čtenářského spolku Komenský. Stalo se tak na žádost uvedeného spolku, který tuto podal v minulém roce a to 1. prosince 1925 a jež obecní zastupitelstvo vyřídilo pro spolek příznivě. Jež to obec postrádal skříň pro knihovnu, koupila si ji, aby se mohly knihy uložit. Skříň byla umístěna ve škole na místě, kde stála knihovna čtenářského spolku Komenský, který pro nedostatek místa byl nucen si skříň svou odvésti. O d tohoto rozloučení, tj. od 20. ledna zůstává sice obecní knihovna osamocena, avšak plní zdárně svůj úkol, ježto knih má již dostatek, by čtenářstvu zdejší obce stačila.

Hospodářské poměry

Jarní práce začaly 13. března, kdy se počalo síti. Jaro bylo krásné až do 15. května. Od uvedeného dne přeprchávalo až do 26. června, takže vody všude na polích bylo hojně. Na začátku žní přšlo 10 dní. Déšť nadělal mnoho škod, neboť obilí rostlo, aniž bylo posečeno, jak zde lid všeobecně říká na stojato. Když se kosily louky, přišla velká povodeň, takže voda na Horáčce odplavila i seno.

Založení spolku Lidová jednota

Dne 2. února byla zde založena Lidová jednota. Týž den měla ustavující valnou hromadu a volbu funkcionářů.

Různosti

V tomto roce přibývá u nás třetí včelař pan M. Kelnar, který s velkou zálibou věnoval se tomuto odvětví hospodářskému.

V měsíci dubnu vypukla zde spála, která si vyžádal jednu obět, a to 14letou žákyni Adolfínu Navrátilovou z č. 2. Tato byla zavezena hned do kroměřížské nemocnice, ale tam za dva dny skonala. Pohřeb konal se za velké účasti dětí i občanů v Holešově, kam byla z Kroměříže převezena.

Plesy v Jankovicích jsou letos již minulostí

Obecní úřad pořádá již několik desítek let maškarní ples a nebylo tomu jinak ani letos. V sobotu 4. února 2006 se na tomto bále sešlo rekordních 45 masek. Dospěláci ukázali, že se umí skvěle bavit, ale také vymyslet a pracně vytvořit nádherné kostýmy různých postav. Do posledního místa zaplněný hlavní sál OÚ je za to odměnil dlouhým potleskem a všichni společně se za doprovodu hudební skupiny Rytmix bavili do pozdních nočních hodin.

O den později, v neděli 5. února, se kulturní dům změnil doslova v pohádkový svět. Děti se za doprovodu rodičů představily v rámci dětského karnevalu v maskách nejrůznějších pohádkových bytostí. Fantazie maminek a babiček byla obdivuhodná. Také je třeba poděkovat všem sponzorům za dary do tomboly a rodičům, kteří upekli něco sladkého nebo přispěli finanční částkou. Zpestřením karnevalu byly i soutěže, hry nebo výhry v kole štěstí.

Miroslav Darebník

Maškarní ples 4. února 2006.

Dětský karneval 5. února 2006.

ŽILI MEZI NÁMI

Hrdina druhé světové války

Každá obec nebo město se povětšinou pyšní těmi, kteří neváhali se zbrání v ruce bojovat za vlast. Obec Jankovice může na jednoho takového vlastence s úctou vzpomínat. Byl jím batovák Vladislav Hlinský (1909), syn Josefa a Antonie Hlinských, bratr Aloise Hlinského, obchodníka se smíšeným zbožím v Jankovicích – Souhradech, na kterého si někteří místní dobře pamatují. Bratři Hlinští (včetně Josefa, který zemřel v 17 letech) prožili dětství ve značně chudých poměrech. V útlém věku jim zemřel otec, a tak veškerá starost o výchovu dětí připadla matce. V jejich případě se ukázalo, že chudoba cti netratí. Po absolvování jankovské obecné školy nastupuje Vladislav ve 14 letech do koželužny firmy Baťa, kde svou ukázněností a přičinlivostí přesvědčuje nadřízené o svých schopnostech. Toho si u Baťů všimli a poslali Vladislava studovat na papírenskou průmyslovku v německém Altenburgu. Odtud vedou jeho kroky do Otrokovic, kde se stal vedoucím v kartonážce. Přestože rok 1929 je dobou začínající hospodářské krize, Vladislav a jeho bratr věděli, jak nejlépe naložit s těžce našetřenými penězi: postavili v Souhradech č.p. 75 domek. Protože pozice Vladislava u firmy Baťa byla dobrá, těsně před začátkem německé okupace odjíždí do jugoslávského Borova, kde se podílí na zakládání baťovské filiálky. Tady jej zastihl začátek války. Jako odchovanec demokratického zřízení ani na chvíli nezaváhal a vstoupil s tichým souhlasem zlínské centrály do formující se československé jednotky působící pak na Blízkém východě. Působil pak pod britským velením v československé obrněné brigádě, která se zúčastnila válečných operací v Egyptě, Palestině a Libyi. V bojích byl raněn a vyznamenán za statečnost. Po skončení války a krátkém pobytu v Anglii a Francii se vrací do vlasti. Do Jankovic zavítal Vladislav Hlinský koncem léta 1945, kdy byl slavnostně uvítán. Nastal pro něj také čas založení rodiny. Za manželku si vzal hezkou Marii Bobkovou pocházející z Podkrkonoší, se kterou vychovali a do života postavili děti ing. Vladislava Hlinského a dceru Marii. Až do odchodu do důchodu pracoval v různých vedoucích funkcích v papírenském průmyslu v Čechách i na Moravě. Zemřel v Bělé pod Bezdězem v roce 1985.

*Vladislav Hlinský,
Francie 1945.*

Jankovský legionář

Fotografie na kříži v jankovických Souhradech připomínají oběti první světové války, jejichž jména jsou většinou místním dostatečně známá. Méně se však ví o těch, kteří se válečného konfliktu zúčastnili a vrátili se domů k rodině. Mezi takové patřil třeba Metoděj Křížek, ale i Vincenc Čeněk Stibora. Narodil se v roce 1898 v Jankovicích a podle dochovaných úředních dokumentů ve čtvrtek 11. května 1916 narukoval ke 3. pěšímu pluku do Brna. Po krátkém výcviku byl odvelen na rumunskou a pak ruskou frontu. V roce 1917 doputoval se svým oddílem do Itálie, kde byl zajat italskými jednotkami. V zajateckém táboře se 31. října 1917 přihlásil do nově se tvořících československých legií, svoji zbraň tak otočil proti těm, kteří ho na vojnu zverbovali. V našich legiích působil jako rozvědčík a počínal si údajně velmi dobře. Po válce jako bývalý legionář uposlechl rozkazu naší vlády a zařadil se do zástupu těch, kteří na Slovensku bránili naši tehdy vzniklou republiku proti vpádu Maďarů. Po mnohaměsíčních dalších vojenských peripetech demobilizoval teprve 1. března 1921. Za statečnost v boji získal šest válečných vyznamenání. V roce 1924 se oženil, manželka Julie mu porodila děti Josefa, Marii, Františka, Annu, Jaromíra a Ladislava. Život se s touto rodinou nemazlil. Válečná traumata pana Stibory a nemoci jeho děti sehrály své. To však nijak neubírá na cti a statečnosti pana Stibory, který si plně zaslouží, aby jeho jméno bylo tímto vzpomenu. A ještě něco: my, kteří Vás pamatujeme z dob svého dětství, Vám chceme, pane Stiboro, na Věčnost vzkázat, abyste nám odpustil naše taškařice a vylomeniny, které jsme Vám jako malí kluci prováděli a jimi Vám ztrpčovali život...

Vincenc Stibora

Kolářkovo rádio

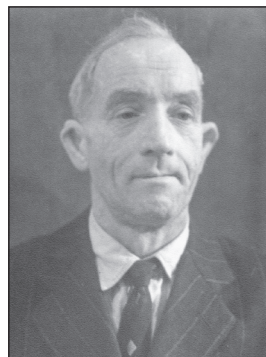

Josefa Kolářková

Čas neúprosně vrhá zapomnění na mnohá drobná hrdinství prostých lidí z doby druhé světové války. Pamětníci té doby pomalu odcházejí tam, odkud není návratu, je tedy nejvyšší čas popovídat si s těmi, kteří tu ještě jsou a pamatují Františku Kolářkovou, vdovu po provorepublikovém drážním zaměstnanci a matku Josefa a Aloise Kolářkových z č.p. 10. (Stavení stálo na místě, kde je dnes hospůdka Na ranči.) Na stáří žila Františka spolu se svým synem Aloisem na výměnku.

Krátce před okupací naší vlasti německou armádou koupila paní Františka spolu s Aloisem na tu dobu na vesnici ještě nepříliš rozšířené rádio značky Philips. Z jeho útrobu si přes den nebo v podvečerním či svátečním čase chodívala tenkrát mladá Zdeňka Daďová, Maňa Křížková a jiná jankovská děvčata

poslechnout líbivé melodie hrané tehdy populárním Balšánkovým nebo Dvorského orchestrem. Rádio na výměnku nesloužilo jen k obveselení, ale i k získávání informací. Během války si sem mnozí Jankovjáci chodili poslechnout zpravodajství z bojišť šířené z Londýna, Moskvy či Ameriky. Před půl sedmou večer, kdy vysílání zahraničního rozhlasu začínalo, mnozí posluchači dopili v hospodě u Matějíchých své poslední pivo a vytratili se. Pospíchali do výměnku u Kolářků seznámit se s vývojem

Alois Kolářček

událostí na frontách. Za vraty návštěvníci prošli krátkým průchodem a pak odbočili doprava a stiskli kliku dveří malé předsínky, kde stávala odstředivka, na stěně byly police a pod nimi starý „prašťák“. Ten byl pak hosty v čase jejich rozhlasových návštěv přenesen do vedlejšího pokoje, kde se na něj usadili. V malém výměnku stál na pravé straně sporák, postel s naducanými peřinami, na stěně visel obrázek Marie s Ježíškem, pod oknem byl nevelký stůl a židle, na levé straně za dveřmi skříň a kosn. Na něm vévodilo vedle kříže, sošek svatého Antoníčka a Panny Marie s Ježíškem rádio. U Koláčků se často scházeli Sláva Zívalíků, Franta Křížků, Beďa Sedlaříků, Laďa Minaříků a další. Takřka nikdy nescházel Lojzkův bratr Josef, jeho synové Laďa, Staňa, Antonín a Josef a dcera Marie. Ve chvílích, kdy Lojzek naladil žádanou stanici, se výměnek proměnil takřka v druhou hospodu, v níž oblaka dýmu z cigaret vytvářela spolu se svítícím rádiem v tmavé místnosti zvláštní atmosféru. Posлуhači se v ní dozvídali o vývoji událostí a ukrutnostech války. Trefné relace Jana Masaryka z Londýna na adresu Němců či burácející hlas z Moskvy jim dával naději, že se všechno přece jen v dobré obrátí.

Takové sedánky ovšem nebyly bez rizika. V sobotu 10. března 1943 nařídil K. H. Frank, aby byly ze všech rozhlasových přijímačů odstraněny krátké vlny a za poslech cizích stanic byl stanoven trest smrti. Lojzek s matkou i jejich návštěvníci se však nezalekli a besedy u rádia pokračovaly až do konce války. Dělo se tak také proto, že se v Jankovicích našťestí nenašel žádný udavač.

Po osvobození si paní Františka Koláčková, hodná a obětavá žena, nabyté svobody příliš neužila, zemřela krátce po válce. K Aloisi Koláčkoví, pracovitému zbožnému muži, se možná osud nezachoval podle jeho představ, šlechtí ho však odvaha, kterou spolu se svou matkou v těžkých dobách prokázali. A na to by se zapomínat nemělo.

Adolfína Zapletalová

Tradice

K tradicím udržovaným v měsíci květnu po léta i v naší obci patřilo stavění a kácení máje a s tím spojená veselice a májová pobožnost u zvonice. Zatímco v prvním případě tradice ustoupila – jak pevně věříme – pouze dočasně do pozadí zájmu jankovských občanů, májové pobožnosti se od nepaměti konají i nadále.

Ti, kteří se jich účastní, mariánskými zpěvy, modlitbami, růženci a litaniami oslavují Matku Boží, Pannu Marii. V dávnější i nedávné minulosti se o dodržování krásného zvyku zasloužili vedením pobožnosti Adolfína Zapletalová, Arnoštka (Týnka) Kučerová, Anna Ryšková, Anežka Křížková, Alois Křížek a v současné době Olga Sedlaříková. Na májové se vždy nesedělo na lavičkách, ale klečelo se. Aby netlačila kolena, poslouchaly vlnáky či kus hrubší látky. „I když byly pobožnosti vedeny vždy ve zbožném duchu, nechyběly při nich někdy také drobné neplechý mládeže,“ vzpomíná pamětnice Františka Barotková. Když ztichlou obcí každého květnového večera zazní zbožný zpěv, je to nejen pro ty, kdo se pobožnosti zúčastní, ale i pro náhodně poslouchající, krásné povzbuzení a posilnění duše.

Stalo se pěkným zvykem, že se na závěrečné pobožnosti v rukou účastníků objeví obrázek s náboženskou tematikou a rozcházející se lidé si vzájemně popřejí, aby se tady za rok zase sešli.

Anna Ryšková

(seriál *Žili mezi námi připravuje JUDr. Jaroslav Pospíšil*)

Arnoštka Kučerová

Alois Křížek

Anežka Křížková

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Jubilanti 2006

Leden:	František Mlčák	80	Květen:	Josef Strnka	55
				Jaroslav Pospíšil	65
Únor:	Marie Dohnálková	75		Marie Kučerová	80
	Františka Barotková	82		Pavel Sedlařík	60
	Jiří Neradil	60		Otýlie Barotková	84
	Antonín Kučera	86	Červen:	Marie Pavelková	75
Duben:	Marie Pospíšilová	65		Zsolt Szekély	60
	Stanislav Talach	70		Josef Sedalřík	65
	Anna Křížková	75	Červenec:	Božena Barotková	50
	Karel Adámek	88		Miluše Ševčíková	75

Srpen: Karel Kolařík 55
Drahomír Šimčík 55
Marie Borůfková 80
Rostislav Črlík 70

Září: Věra Ševčíková 60

Říjen: Ludmila Kučerová 70
Jaroslav Pešek 83
Božena Neradilová 60

Prosinec: Emílie Ponižilová 70

Narození 2005

David Kuba
Adéla Hublíková
Hana Zapletalová
Lucie Kalabusová
Tomáš Ponižil

Zemřelí 2005

Marie Křížková
František Darebník
Jan Pospíšil
Marie Daďová

Sňatky 2005

Jiří Křišťůfek
Jana Ammerová

Ivana Janálová
Miroslav Smékal

Výletišťě – jak s ním dál?

Jak jste se mohli dočíst v jednom z článků našeho časopisu, počítá obec v letošním roce s další úpravou výletišťě v Hájíčku. Půjde o zrovna nemalé finanční náklady. Hned v úvodu však uvádím, že se jedná o správné rozhodnutí. Vždyť Hájíček existuje již řadu desítek let. Byl vždy místem, kde se chodili bavit a odpočítávat naši rodiče a prarodiče. Taneční kolo se upravovalo dovozem štěti a v letním období se uskutečňovalo mnoho výletů s Dovrtělovou dechovkou a později různé taneční zábavy a diskotéky. Dnes je vše jinak a Hájíček je po celé léto téměř uzavřen až na Dětský den nebo rozluštění s prázdninami.

Co udělat proto, aby se Hájíček stal opět místem ne jen pro zábavy, ale také pro odpočinek při víkendových procházkách, procházkách maminek s malými dětmi, případně pro hry dětí. Jak to vše připravit, zorganizovat, dát tomu určitý řád?

OZ se tímto problémem zabývá. Byli bychom rádi, aby jste se na řešení tohoto problému podíleli i Vy občané svými návrhy a nápady, které můžete sdělit přímo na OÚ nebo je písemně uložit do schránky, která je vždy umístěna v prodejně potravin pro vložení rozluštění tajenky a obrázku.

Děkujeme Vám.

Jaroslav Kučera

Letos čeká oprava staticky narušené pódium.

Řeka Rusava pod železničním mostem

Na podzim uplynulého roku 2005 Oblastní správa toků (dále OST) Vsetín, do jejíž správy, pokud se týká údržby toků Rusavy a Zhrty (Dědinky), patří naše obec, byla provedena úprava koryta Rusavy pod železničním mostem, podemletých kamenných břehů a stupňů. Rekonstrukcí došlo k zabetonování velkých kamenů do koryta řeky, které budou brzdit rychlý průtok vody. I břehy byly zpevněny kameny. Stavbu prováděla firma Ekostavby Brno a.s. a celkové náklady činily 948 413,- Kč. Při této akci obec úzce spolupracovala s OST Vsetín panem ing. Kellerem a vyjádřila poděkování za dobře odvedenou práci.

Opravené koryto Rusavy poškozené jarní povodní (vpravo).

Poslední velká voda stavbu prověřila.

Až na krátký úsek navážky levého břehu, který vyplavila v délce cca 10 m, stavba obstála dobře. Dále se připravuje úprava Rusavy v úseku mezi Jankovicemi a Dobroticemi.

Jaroslav Kučera

Obec a její plány v roce 2006

I v tomto roce čekají naši obec nemalé úkoly. Některé se přímo dotknou každého občana a v jiných záležitostech půjde řešení mezi obcí a občany samotnými. Jedná se o komplexní pozemkovou úpravu, která již byla zahájena. O jejím významu a poslání jste byli informováni na schůzi všech vlastníků půdy. Věřím, že dobrou spoluprací a vzájemným pochopením přispějeme k jejímu zdárnému průběhu a stane se užitečnou pro všechny občany obce.

V tomto roce také dojde ke konečnému schválení územního plánu obce, který se pro ni stane zákonem, a to nejen pro obec, ale i občany samotné.

Pokud půjde o další stavební práce v obci, určitě přispějí k jejímu vzhledu i ke spokojenosti občanů.

Připomeňme jen některé:

Dojde k úpravě budovy školy ze strany dvora.

Stromky podél chodníku na Skýbu byly vysázeny v polovině dubna.

Bude se pokračovat v úpravě Hájíčku (altán pro hudbu). K úpravě a vzhledu veřejných prostranství určitě přispěje výsadba stromků podél chodníku od zastávky Krodos bus na Skýbu a výsadba stromků na okraji břehu Rusavy naproti bytovky.

Bude také zahájena příprava na větší opravu budovy OÚ a nádvoří.

Obec nezapomene ani na úpravu a údržbu veřejných prostranství.

Bude mezi ně patřit vybudování zvýšeného podkladu pro umístění kontejnerů naproti budovy školy. Na všechny zmíněné úpravy i ty další budou vynaloženy značné finanční prostředky z rozpočtu naší obce.

Jaroslav Kučera

Aprilový večer u cimbálu

Každý milovník dobré cimbálové hudby si přišel na své v sobotu 1. dubna 2006 v Jankovicích. Místní spolek SOS (sportovní oddíl svobodných) zde totiž uspořádal 1. ročník Aprilové zábavy s cimbálovou muzikou Forno z Rožnova pod Radhoštěm, která do vsi zavítala v rámci turné po valašském království. Všichni účastníci si tak mohli zapívat nebo i zatančit v rytmu lidové hudby, ale i známé české skladby z oblasti popu. Neúnavní muzikanti vyhrávali téměř do ranního svítání a již teď se všichni těší na další zábavu v roce 2007.

Miroslav Darebník

Znovu o Vesnici roku

Po loňské premiéře v soutěži „Vesnice roku 2005“ jsme se rozhodli zopakovat účast a přihlásit se i do letošního ročníku, jehož uzávěrka byla 31.3.2006. Sesbírané a zkompletované podklady pro hodnotící orgány z loňska bylo třeba aktualizovat do současné podoby, čímž byli pověřeni M. Darebník a J. Kučera. Znamená to, že do obce v některém z červnových dnů zavítá několikačlenná komise, aby si prohlédla prostředí ve vsi a dokumenty prezentované ve zprávě. Věříme, že i Vy přispějete ke zvelebení okolí Vašich domů, památek a dalších veřejných prostorů v Jankovicích.

Z Jankovic do Afriky

Vyprávění o putování Karla Navrátila a jeho kamarádů po Africe v listopadu 2005

O Africe se říká, že kdo ji pozná, tak ji začne z duše nenávidět nebo bezmezně milovat. Jaké bude mé osobní poznání a dojmy, budu ji mít rád nebo nenávidět?

To jsou myšlenky, které se mi honily hlavou ve vídeňské letištní hale.

Za pár hodin budu na vlastní oči poznávat to, o čem jsem jenom četl a snil.

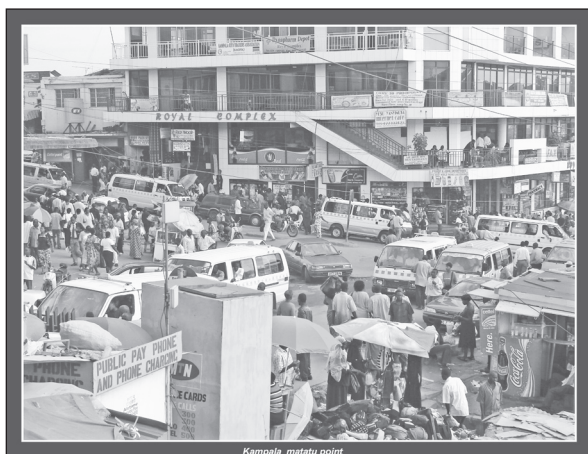
Noční let z Vídně do Entebbe proběhl hladce, přistáváme na břehu Viktoriina jezera brzy ráno a už je to tady. Z listopadového počasí u nás do rovníkové Afriky, horko a vlhko. Ještě, že letištní hala je klimatizovaná, než se trochu srovnáme.

Po odbytí celních procedur jsme konečně v Ugandě, najímáme dodávku, kterým se tu říká matatu a přejíždíme do Kampaly - hlavního města Ugandy. Když navštívil Winston Churchill Ugandu, byl tak okouzlen její přírodou že ji nazval zelenou perlou Afriky a mi nezbývá nic jiného, než s tím souhlasit. Po získání samostatnosti v roce 1966 nastaly pro Ugandu zlé časy.

Občanská válka, teror a diktátoři, invaze tanzanské armády. Dnes je již v Ugandě bezpečno.

Ale zpátky do Kampaly. Jsme ubytováni v hotelu kousek od centra a vyrazíme zařídit na příslušné úřady trek do hor Ruwenzori. Jednak se chceme zbavit co nejvíce peněz, a pak taky zjistit, jak vypadá aktuální situace na místě.

A máme první problém: tam kde mělo stát příslušné ministerstvo, jsou jen opuštěné domy a nikdo neví, kde se přestěhovali. Po několika hodinách zjišťování, doptávání a pár kilometrech v nohách jsme konečně nasměrováni do těch správných míst, samozřejmě na úplně jiném konci Kampaly. Ale pak už to vše odsypá, zápis do knihy návštěvníků parku, získání informací až po placení, kdy máme problém

město Kampala

Silnice z Kampaly do Kísora je až do Kabale asfaltová a v dobrém stavu. Cesta rychle ubíhá a navíc je se na co dívat. Napřed cesta vede kolem Viktoriina jezera, které nelze zhlédnout, protože ho obklopují papyrusové bažiny. Pak vjíždíme do zvlněné krásné krajiny, kde vidíme místní, jak pracují na polích, pálí cihly atd. Z Kabale do Kísora však už vede prašná cesta, která překonává i několik vysokých sedel. Za jedním z nich se nám konečně ukáží sopky v celé své kráse. Ale než sjedeme s kopců dolů do Kísora, je už skoro tma a proto hledáme rychle ubytování, což se Davidovi našťestí daří. Po ubytování jdeme vyzkoušet místní kuchyň, protože řízky z domů nám už došly. Poprvé v životě ochutnávám ugali, pečené banány, kasavu, jami-to jsou přílohy, a k tomu kousek kuřete nebo ryby a máte menu, které nás provázelo celou dobu pobytu v Africe.

Druhý den se vydáváme podívat po okolí Kísora. Je nám divné, že je všude plno lidí a všichni něco sbírají po zemi. Ono totiž bylo všude plno kobylek, které místní hbitě sbírali do igelitových sáčků. Doma pak othrali kobylkám nohy a křídla, na pánev nalili olej, kobylky trochu osmažili a osolili. Můžu potvrdit, že nechutnaly vůbec špatně.

Přecházíme město a vystupujeme na hřeben, který odděluje Jiskro od velkého jezera Mutanta. Z hřebene jsou krásné výhledy jak na okolní vesnice, tak na sopky pohoří Virunga, kde žijí jedny z posledních horských goril. Pokračujeme po hřebenu, občas mineme chýše místních rolníků, kde žije kmen Bafumbira. Skoro od každé chýše se k nám přidávají děti, takže než dojdeme na konec hřebene, je jich kolem nás přes dvacet. Sestupujeme do vesnice, kde nám děti ukazují školu.

Hned vedle je kostel, právě probíhá mše a tak sedáme do trávy a posloucháme úžasné chorály, které se linou z kostela. Krásný zpěv žen, tleskání a pár bubínků dovede vyloudit rytmus, který prostupuje celým tělem, je to zážitek těžko popsateľný slovy.

Cestou zpět do Kísora jsme mijeli i další kostely, kde probíhaly mše, ale už nic nepředčilo zážitek z oné zapadlé vesnice. Večer zajišťujeme trek na sopku Muhavuru a hurá do hospůdky na pivo a vařené banány.

Brzo ráno nás domluvené auto odváží k bráně národního parku, kde platíme 40 dolarů vstup. Se třemi ozbrojenými průvodci vyrážíme k vrcholu 4127 m.n.m. vysoké sopky Muhavury. Tento národní park je poměrně mladý, takže na okrajích parku je ještě vidět, že prales byl vykácen a půda obdělávaná. Čím však stoupáme výš, tím je prales hustší a hlavně původní. Jde se po udržované pěšině, která nás asi v třetině zavede na mohutné lávové žebro a nám se konečně otvírají výhledy na okolní krajinu.

s dolary. Nechtějí totiž vzít dolary starší, než je rok 1995 a s tímto problémem se pak potýkáme během celého pobytu v Africe. Po vyřízení formalit spěcháme zařídit ranní autobus, který má jet až do Kísora na jihozápadě Ugandy, kde chceme vystoupit na nějakou sopku kvůli aklimatizaci.

Večer nás ještě čeká milé setkání s milou Slovenkou, která pracuje v Kampale pro charitu s postiženými dětmi. Ona je ráda, že si může konečně popovídat slovensky a my zas získáváme informace jak to tu chodí. Příjemný večer v hospůdce rychle utíká a my se musíme ještě nabalit do autobusu na ráno, a tak se loučíme a jdeme do hotelu.

Jak nabíráme výšku, vegetace je řídkší a zakrslejší. Další vegetační pásmo tvoří vřesovce, lobelky a starčeky, ale to se již blížíme k vrcholu. Stezka nabírá na příkrostiti, zdoláváme i pár primitivních žebříků a jsme na vrcholu. Vrchol sopky tvoří kaldera, která je vyplněna jezírkiem o průměru asi 50 metrů. Výhledy jsou fascinující, přes dva kilometry pod námi vidíme jezero Mutanda, Kisoro a roztroušené vesnice všude kolem. Na západě se zvedá tajemné pohorie Virunga s dalšími sopkami.

Přes vrchol Muhavury probíhá hranice s Rwandou, tak si všichni odskočíme do Rwandy přes zelenou hranici a stále se kocháme krásnou přírodou.

Nechce se ani věřit, že ještě nedávno probíhala ve Rwandě genocida, při které se střetly kmeny Huttu a Tuci. Vraždili se mačetami, aby šetřili náboje do pušek a samopalů, několik set tisíc lidí bylo vyhnáno ze svých domovů. Ale i to je důsledek kolonizace Afriky, kdy se vytyčovaly hranice států bez ohledu na území jednotlivých kmenů. O tomto období byl natočen krásný film Hotel Rwanda, který doporučuji.

Cestou nahoru jsme stačili třikrát zmoknout a zase uschnout a opět se začíná počásit kazit. Z Rwandy se k nám žene bouřka. Zatím je pod námi a je to parádní vidět bouřku pod sebou, ale mraky se pomalu plazí po svazích sopky k nám a tak troubíme k ústupu. Na bránu dobíhám akorát, stačím se jenom schovat do plechové boudy a už to venku začíná. Pravá tropická bouře, ostatní to bohužel zastihlo ještě na cestě dolů, vůbec jim nezávidím.

Cestou na Muhavuru – ozbrojený doprovod

Pygmejové

Večer opět v naší hospůdce probíráme co dál. Na přesun do Kasese máme dva dny, ale myslíme si, že za den to jde zvládnout. Proto se rozhodujeme ještě den zůstat a vystoupit na další sopku Sabinyo (3669 m.n.m.). Auto na ráno se nám daří domluvit až pozdě v noci, a tak honem na kutě, ráno se opět vstává brzo!

U vstupu do národního parku nás čeká překvapení, potkáváme skupinku Čechů - svět je opravdu malý. Na vrchol stoupáme společně a s námi šest ozbrojených strážců. Tři jdou vpředu a tři uzavírají naši skupinu, my musíme jít mezi nimi. Když se někdo zdrží, tak s ním vždy

zůstává aspoň jeden strážce. Je to pro nás docela nepříjemné, člověk nemůže být chvíli sám, kochat se přírodou, fotit, pořád má společnost.

Charakter krajiny je tu úplně jiný než na Muhavuře. Nejprve procházíme podmočenými loukami, pak se dostáváme do bambusového pralesa, kde dokonce narážíme na čerstvou stopu pralesního slona, ale toho bohužel nevidíme. Stezka se začíná prudce zvedat, přibývá jednoduchých žebříků, sem tam pomůže i liána nebo kořen. Dosahujeme prvního předvrcholu, kde děláme přestávku, i když nám počasí moc nepřeje.

Občas se ale mraky roztrhnou a my vidíme jak do Ugandy, tak i do Rwandy a Konga. Na hlavním vrcholu se hranice těchto tří států setkává, ale tam je ještě daleko. Pěšina k vrcholu se vine po lávovém hřebínku a závěrečné stoupání probíhá skoro celé po žebřících, které už nejsou v nejlepší stavu. Jsme na vrcholu, v mracích. Jen párkrát se mraky protrhly a my vidíme kolem zelený prales, nad kterým se vznášá opar.

Při cestě zpět se ještě jednou otočím podívat, kde jsme byli. „Zuby starého muže“, jak zní překlad z domorodého jazyka, se tyčí nad námi, už opět svítí slunce a silueta sopky opravdu působí jako zuby staříka. Na bráně se loučíme s partou Čechů, kteří tady svůj pobyt v Africe končí. Nás čeká přesun do Kasese a záhadné Měsíční pohoří Ruwenzori.

Ale to až zase příště...

Karel Navrátil ml.

Zimní radovánky si užívaly hlavně děti

Lyže, sáňky a brusle nenechaly uplynulou zimu děti určitě jen tak ležet doma v koutku. Mnoho dní se bruslilo i na našem tenisovém kurtu.

Zimní radovánky si užívaly hlavně děti

Opravený svatý obrázek se vrátil do Lipin

V minulém čísle zpravodaje Naše dědina jste správně hádali, že na snímku byly zachyceny Boží muka v části obce Lipiny. Jistě bylo nepřehlédnutelné, že již byl ve velmi špatném stavu, chybělo zde sklo a sloupek byl chatrný. Před zimou si jej odvezl pan Jaroslav Kučera domů a za dlouhých zimních večerů vlastními náklady celý zrekonstruoval. 20. dubna 2006 pak spolu s panem Pavlem Sedlaříkem instalovali zpět Boží muka poblíž polní cesty nad statkem v Lipinách.

Miroslav Darebník

O pohár ve dvouhrách podvacaté

V červenci se utkají tenisté na místním tenisovém kurtu znovu „O pohár starostky obce“. Nechce se ani uvěřit, že letošní ročník bude již dvacátý, tedy jubilejní, a to si zaslouží malé ohlédnutí.

V roce 1986 proběhl 1. ročník a byl pořádán jako turnaj neregistrovaných hráčů ve dvouhrách. Do roku 1989 nesl název „O pohár rady MNV“, po společenských změnách se hraje „O pohár starosty obce“ a od roku 2005 „O pohár starostky obce Jankovice“.

V posledních 15 letech je pro tato klání vyhrazen na okruhu tenisových turnajů v okolí první víkend v červenci. Obvykle se využije takto vzniklého *prodlouženého víkendu* kolem státního svátku příchodu Cyrila a Metoděje.

Na přelomu osmdesátých a devadesátých let min. století se počet přihlášených tenistů pohyboval okolo třiceti, takže odehrání celého turnaje trvalo někdy i téměř celý týden. Několikrát navíc trápilo pořadatele i deštivé počasí. V posledních ročnících se počet účastníků ustálil na zhruba dvacítce hráčů.

Zatímco si v úvodních letech vítězství odváželi většinou hráči z Holešova, případně ze Zborovic, poslední ročníky ovládl domácí hráč Antonín Hrudík, kterému se také jako jedinému podařilo vyhrát třikrát po sobě. Je rovněž bezesporu nejúspěšnějším co do počtu vítězství v turnaji. Neexistuje bohužel přesná statistika všech odehraných dvouher, kdo nejmladší nebo nejstarší se postavil na kurt. Jednoho hráče, ač ani jeden turnaj nevyhrál, je však třeba vyzdvihnout nad ostatní. Je jím další z domácích – Pavel Revák, který snad nevynechal jediný ze všech dvaceti turnajů a dokazuje, že pro sport není rozhodující věk, ale vytrvalost, zapálení do hry a touha něco dokázat.

Rok 1988 - vyhlášení vítězů

Počty vítězství v turnaji dvouher

Antonín Hrudík	5	1994, 1998, 2002, 2003, 2005
Petr Dostál	3	1997, 1999, 2000
Roman Vašut	2	1992, 1993
Vladimír Hrabal	2	1989, 1990
Jindřich Tomaňa	2	1986, 1987
Miloslav Růžička	1	1988
Tomáš Svoboda	1	1991
Ladislav Krejčíř	1	1995
David Podhajský	1	1996
Michal Daněk	1	2001

*Miroslav Darebník
kulturní a sportovní výbor OÚ*

Pranostiky na následující měsíce

Květen

Suchý březen, mokrá máj, bude humno jako ráj.
Na Urbana (25.5.) pěkný, teplý den, bude suchý červenec i srpen.

Červen

Je-li červen mírný, nebude v prosinci mráz silný.
Děšť na Ladislava sedm neděl trvá.

Červenec

Parno na Jakuba, zima o Vánocích.
V červenci děšť a slunečná pohoda, hojná bude v příštím roce úroda.

Srpen

Mlhy na lukách, potocích a řekách v srpnu zvěstují trvalé počasí. Když je v srpnu hodně rosy, mají z toho radost vosy.

Září

Panny Marie narození, vlaštoviček rozloučení.
Padají-li před svatým Michalem žaludy, nastane brzká zima.

Říjen

Svatý Havel do zelí zajel. Svatý František zahání lidi do chýšek.
Čím dříve listí v říjnu opadá, tím úrodnější bude příští rok.

Vyrůstali v Jankovicích a dokázali se ve svém oboru prosadit

Jankovský spisovatel

JUDr. Jaroslav Pospíšil (1941)

Autor literárních děl hlavně z oblasti literatury faktu

Bibliografie:

Vlastní díla LF

Radista skupiny Clay - Eva vzpomíná
Nesmiřitelní – Hory Hostýnské
Nešli stejnou cestou - osudy parašutistů
a konfidentů gestapa

Hyeny

Hyeny v akci

spoluautor:

Sluha dvou pánů

Soumrak demokracie

Ostatní díla

Svatý Hostýn

Svatý Hostýn a jeho kraj v pověstech

Svatý Hostýn v historii a povídkách

Toulky dávnou historií podhostýnského kraje

Tichá noc

Podhostýnské vzpomínání

Prusinovice v minulosti a současnosti

Setkání s Tomášem Batou

Jaroslav Pospíšil žije v rodinném domku Jankovicích spolu s manželkou Hanou a synem Zbyňkem.

Vzpomeňte, prosím, v úvodu na dětství prožité tady v Jankovicích.

Člověk vždycky rád vzpomíná na dětská léta, protože od nich se potom v dalším životě odvíjí mnohé. Já jsem v Jankovicích žil do 13 a půl roku. Většinu svého dětství jsem však prožil bez otce a matky, kteří po rozvodu založili nové rodiny a o mě se nezajímali. Můj staříček Metoděj Křížek, u kterého jsem byl

vychován, byl na mne sice hodný a snažil se mi rodiče vynahradiť, ale na všechno nestačil. Měl jsem tady hodně známých, se kterými jsem žil, jak se říká, na stejné lodi. Všichni jsem žil v podobných poměrech a jeden na druhého se příliš nevyvyšovali. Zvlášť musím vzpomenout pana řídícího Karla Stoklásku, který mě vždycky povzbuzoval a říkával: „Jarku nedej se, nemáš to jednoduché, ale ty se v životě neztratíš. Máš přece dobrou vyřídilku.“ Tato slova jsem si zapamatoval, pomáhala mi pak vytrvat a nepodlehnout různým slabostem.

Jsem rád, že mohu v dnešním článku z cyklu „Žili mezi námi“ tlumočit omluvu panu Stiborovi za všechny neplechy, které jsme mu kdy provedli. To víte, každý je v dětství trochu nedisciplinovaný, ale jak postupem času stárne, začne o všem víc přemýšlet a je mu některých věcí líto.

S gen. Rudolfem Pernickým a Čestmírem Šikolou

Jak jste vnímal tehdejší život ve vsi?

K mým dětským létům se vážou vzpomínky na májové modlitby, které byly v padesátých letech hodně navštěvované, a na všechny ty lumpačiny kolem toho. Naše výstřelky ale nikdy nepřesáhly určitou hranici, kdy by to bylo, jak se říká, do nebe volající. Hráli jsme s kamarády Jarou a Jirkou Křížkovými, Staňou Mlčákovým, Jendou Pospíšilem, Ludkem Stokláskem, Laďou Mrázkem, Frantou a Josefem Ševčíkovými a dalšími často fotbal na hřišti u Březí, hodně se závodilo v běhu, kde nejrychlejší z nás byl Jirka Křížků... .

Vždycky s úctou vzpomínám na všechny ty staré Jankovjáky, u kterých jsem mohl strávit alespoň chvíli a byli na mně milí. Byla to paní Smilková, Křížková, Pospíšilová, Palová, Mlčáková, ale také rodina Koláčková. V Jankovicích nikdy nebyl lehký život. Převažovala obživa zemědělskou prací, těžce se tu pracovalo, ctily se však tradice - kácení máje, již vzpomínané májové, hasičská cvičení, ochotnická divadla nebo do roku 1948 poutě na Sv. Hostýn. Dále celá řada osobností, z nichž na prvním místě musím znovu zmínit pana řídícího Karla Stoklásku, o kterém si myslím, že by měl dostat čestné občanství obce in memoriam. Tento člověk zde odučil generace místních občanů, učil ve dvou nelehkých dobách. Za okupace čestně obstál a v padesátých a šedesátých letech, kdy byla také složitá situace, si trůfám říci, že on byl takovým vyvažovatelem na pomyslné míse vah života obce. Dále vedl místní kroniku a zaznamenával události v hasičském sboru, dokázal Jankovice vždy usměrnit a byl ve vsi velkou „persónou“.

Kam vedly Vaše kroky po tom, co jste vyšel z jankovské obecné školy?

Po měšťance v Holešově jsem se vyučil strojním zámečnickem ve Vitkovicích a poté strávil dva roky na vojně. Potom jsem při zaměstnání absolvoval strojní průmyslovku a po ní úspěšně vystudoval Právníckou fakultu Karlovy univerzity v Praze. Víte, ne vždy se člověku v životě všechno povede, ať už v otázce manželství nebo jiných věcí, vždycky ale má mít na paměti štěstí svých dětí - od toho se odvíjí vůle něco dokázat. Také já jsem si toto předsevzal a nikdy si nemyslel, když jsem tady z jankovské obecné vycházel, že jednou budu studovat Karlovu univerzitu.

V jakých profesích jste pracoval po univerzitě?

Většinou jsem dělal hospodářské právo. Pracoval jsem na právním oddělení v Trineckých železárnách, v PALu Magneton, ČSAO a ve VAK Kroměříž. Za svoji profesní éru jsem se nikdy nedostal do oblasti

trestního práva. Právní činnost jsem ukončil 30. března 2005, čili něco jsem přesluhoval. Na malý úvazek pracuji ještě dnes. Vedle toho jsem 10 let v Kroměříži zastával funkci předsedy občanského výboru na sídlišti Oskol. Přestože jsem nebyl ve straně, tak mě tehdy městský výbor KSČ určil jako předsedu. Ještě dnes mě v Kroměříži potkávají třicátníci, kteří tam vyrůstali, vzpomínají a děkují mi za to, že jsem jim tehdy zpřijemnil dětství. Zatímco jejich rodiče chodili pozdě z práce nebo tátové seděli v hospodě, tak já jsem s dětmi podnikal výlety do okolí, hrál se fotbal, hokej a jiné hry.

I když ve svých knihách mapujete zločiny minulého režimu, sám jste v určitém období života pracoval pro představitele KSČ.

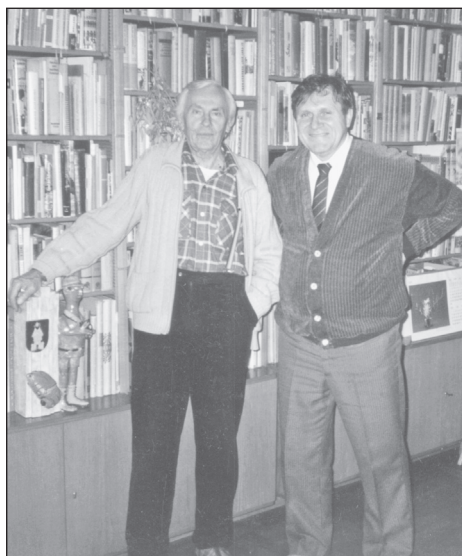
No příznám se, že jsem ještě v Třinci pro jednoho člena ústředního výboru strany, který si mě vybral, psal referáty. Ale taková byla doba a my jsme byli všichni dětmi té doby. A jestli si někdo myslí, že nebyl, tak je na velkém omylu. Jen jsem se vždy držel toho, abych na křižovatce života nikdy nikomu neposvítíl červenou. V tom mám čistě svědomí. Nikdy jsem netěžil z lidského neštěstí, abych si na něm budoval své štěstí. Každý člověk má chyby, ale u těch zásadních otázek jsem se nikdy jako předseda občanského výboru nepodílel na negativních posudcích, přestože mě obklopovala spousta tehdy ve straně vysoko postavených osob, se kterými jsem však uměl vyjít.

Od kdy jste se začal zabývat psaním článků do novin a později knih?

Do novin jsem začal přispívat v roce 1985. Mé články se zpočátku týkaly práce v ČSAO, později historie mlynů na řece Rusavě, Hostýnka nebo hradu Křídla. Abych mohl publikovat i věci, které by jinak neprošly, spolupracoval jsem s lektorem z okresního výboru KSČ. Na této cestě jsem roku 1977 potkal také vzácného člověka, probošta Vojtěcha Krále, rodáka z Opatovic. Sloužil v letech 1972 a 1973 na Hostýně a zároveň měl sídelní kapitulou v Kroměříži. K němu jsem chodíval až do jeho smrti v roce 1991. On mě usměřňoval a radil mi, byl to moudrý a vzdělaný člověk znalý mnoha jazyků. Mívali jsme spolu dlouhé, někdy až dvouhodinové rozmluvy. Často opakoval, abych psal dál, a pokud by se změnila doba, tak bych se měl zabývat i nějakým větším projektem v oblasti literatury. V průběhu let mě potom seznámil s arcibiskupem ThDr. Vaňákem a dalšími představiteli katolické církve.

Ve kterém období se Vám zalíbila literatura faktu?

V roce 1990 jsem si položil otázku, zda o těch, kteří byli kdysi komunisty perzekuováni, bude někdo ze současných historiků psát. A protože i já jsem ve svém dětství poznal hodně smutku, rozhodl jsem se zastat se ponižených. A to byl ten motiv. Nebyla v tom žádná ideologie, která mě přivedla na tuto dráhu. Já bych možná ani nepsal a žádnou knížku nevytvořil, ale řekl jsem si, že sotva by někdo, kdo byl blízce svázan s minulým režimem, mohl nějakou práci o tomto období napsat. Takže jsem začal psát knihy o lidech, kteří ze dne na den ztratili všechno. Někdy jen proto, že je navštívil nějaký agent – provokatér.

Ve vile cestovatele Miroslava Zikmunda ve Zlíně

Co si má čtenář představit pod pojmem literatura faktu?

V literatuře faktu jde o zpracování nějakého období či příběhu na základě historických dokumentů. Například v románu můžete libovolně fabulovat a vymýšlet různé zápletky i postavy, u literatury faktu musíte vše mít podloženo archivním bádáním, svědeckými výpověďmi a jen na základě těchto analýz můžete říct, že tak to bylo, ten byl konfidentem gestapa či Státní bezpečnosti. Jakékoliv jiné přístupy v literatuře faktu se mohou vymstít například v podobě žalob od osob, které s vaším názorem nesouhlasí. A tady se dostáváme k tomu, že i já jsem byl třikrát žalován, jednou o 3 miliony, ale všechny žaloby jsem vyhrál a tedy obstál. Dokázal jsem, že prameny, ze kterých jsem čerpal, byly důvěryhodné, a že jsem si nic nevymyslel.

Která vydaná kniha Vás nejvíce těší?

Když se za svou práci ohlédnou a uvědomím si, že za knihy Hyeny a Hyeny v akci mi byla udělena mezinárodní cena Egona Kische, na kterou každoročně čeká mnoho spisovatelů, tak si můžu říct, že ta práce nebyla marná. Hřeje mě i stálý zájem čtenářů, z nichž mnozí se mi ozývají a sdělují mi své vzpomínky, posílají další dokumenty...

Při těchto ale i jiných příležitostech se setkáváte se spoustou známých osobností. Na které setkání nejraději vzpomínáte?

Několikerá setkání s panem Tomášem Baťou, bývalým šéfem naší vojenské rozvědky Čestmírem Podzemným, parašutistou Čestmírem Šikolou, generálem Pernickým, bývalým hokejistou Bubníkem, cestovatelem Miroslavem Zikmundem nebo s mistrem literatury faktu Miroslavem Ivanovem a dalšími byla velmi zajímavá. Hodně mi daly také rozhovory a přátelství mnoha politických vězňů let padesátých, kteří přemohli svůj těžký osud a nabyli velké moudrosti, vyrovnanosti a nadhledu.

Odtud byl jen kousek k televizi. Několikrát jsme Vás mohli vidět i v televizních dokumentech mapujících různé historické události z 2. světové války nebo neslavných padesátých let minulého století ...

Celkem jsem spolupracoval na sedmi snímcích, kde jsem vystupoval a ve dvou případech jsem napsal námět. Bylo to k dílům Ploština, krvavá paseka a Vizovická Mata Hari. V současné době připravuji pro ostravskou televizi snímek Triumf zla.

Na motivy knihy Hyeny nastudovalo a uvedlo zlínské divadlo hru Hotel Victoria.

Na jaké knize nyní pracujete, případně jakou plánujete do budoucna?

Rád bych se podílel na tom, aby tento časopis objevoval stále nové a nové věci, protože je jich tady opravdu hodně. Zajímaví jsou například jankovští hudebníci, divadelní ochotníci, malíři a jiní. Je třeba vracet se do minulosti, protože kdo nezná minulost, tak nemůže pochopit svou přítomnost. Také připravuji životopis Marie Baťové s dr. Pernesem, knihu Ve stínu státního prezidenta a V objetí zrady.

V jednom z minulých čísel časopisu Naše dědina jsem uvedl zmínku, že připravujete vydání knihy o Jankovících. Můžete prozradit, kdy se na ni mohou čtenáři těšit?

Materiálů mám již hodně, například podklady o historii Jankovic od 15. do 18. století, na které navazují obecní kroniky. Hledám další prameny a informace, a jakmile nastane vhodný čas, knihu dám dohromady. Vzhledem k velkému vytížení ale nejsem schopen říci, kdy to bude.

Shromáždil jsem také podklady pro vydání vzpomínek pana Mičáka z Prusinovic a o možnosti časem sepsat dějiny obce Mrlínek se mnou hovořil její starosta.

Můžete čtenářům dát recept, jak se člověk z vesnice může prosadit a stát se známou osobou?

Když člověk vyjde ze skromných poměrů, neznamená to, že nemůže v životě dosáhnout nějakých úspěchů. Pokud máte vůli, sílu se prosadit a nepromarníte svůj čas, tak může každý z vás uspět a neztratit se. Důležitá je píle a houževnatost spojená s odvahou a trochou štěstí.

Tento rozhovor vznikl u příležitosti životního jubilea pana Jaroslava Pospíšila, které oslaví v měsíci květnu, a zároveň je poděkováním za dosavadní spolupráci při tvorbě zpravodaje Naše dědina.

Miroslav Darebník

ČTENÁŘŮM

Knihovna na OÚ je pro vás otevřena každé pondělí v 17.00 – 18.00 hodin.

Internet - pro veřejnost v pondělí a čtvrtek od 17.00 – 18.00 hodin na OÚ na stránkách <http://jankovice.hyperlinx.cz> aktuální zprávy a fotografie ze života obce.

OÚ – kulturní výbor pro vás připravuje:

- 5. května 2006 **Lampiónový průvod** – oslava 61. výročí osvobození obce průvodem obcí a uctěním památky u pomníku padlých. Sraz ve 20.00hod u budovy bývalé školy.
- 1. července 2006 **Pout' obce na sv. Hostýně** – poutníky doprovodí dechová hudba Moravská Veselka
- 26. srpna 2006 **Loučení s prázdninami** – tradiční závody a soutěže pro děti na závěr prázdnin a večerní posezení u táboráku.

Westernový klub Jankovice pro vás připravuje:

12. srpna 2006 **Western rodeo show** – 13. ročník westernových závodů, soutěží pro diváky a tradiční country bál

Pozvánka na 20. ročník tenisového turnaje ve dvouhrách.

Tenisový klub ATPS Jankovice Vás zve na tradiční turnaj ve dvouhrách O pohár starostky obce, který se uskuteční od 5. 7. do 9. 7. 2006 na místním tenisovém kurtu.

SOUTĚŽ O CENY S KŘÍŽOVKOU

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
A										
B										
C										
D										
E										
F										
G										

vodorovně:

- A: chemický prvek (At); rozsudek
- B: cizopasný červ; **2. část tajenky**
- C: praskat; zdravít rukou
- D: možná; kypřit půdu pluhem; nejlidnatější země světa
- E: tohle; široké pole (mn.č.); klukovská zbraň
- F: západočeské město; uhlovodík; **3. část tajenky**
- G: druh vrby (mn.č.); souvislé porosty stromů; povzdech

svisle:

- 1. plošná míra; oráč zastarale
- 2. **1. část tajenky**
- 3. ruský konstruktér letadel TU
- 4. přístroje
- 5. největší měsíc Saturnu; chem. zn. hliníku
- 6. číslo; řeka ve Velké Británii
- 7. člověk, který rád vyhledává konflikty; doklad do zahraničí
- 8. místnosti, kde se taví ocel
- 9. zn. vysavačů; Zolovo dílo
- 10. roky; úderná dřevěná zbraň

Pomůcka: Tyne

Poznejte domek na fotografii

Vyplněné kupony vystříhnete a vhodíte do připravené schránky v místní prodejně potravin nejpozději do 30. června 2006.

Ze správných odpovědí vylosujeme na nejbližším veřejném zasedání OZ tři výherce, kteří získají finanční výhru v hodnotě 150,- Kč, 100,- Kč a 50,- Kč

Správné odpovědi z minulého vydání 2/2005:

Tajenka křížovky: Ve výkopu trati je naleziště krystalů sádrovce

Na fotografii: svatý obrázek v Lipínách

Výherci: 2 vstupenky na maškarní ples získali: D. Ryšková, J. Stoklásková, V. Ševela

Na fotografii je

Tajenka křížovky

Jméno luštitelů

Využití výletišť

Při jarním tání zahrozila řeka Rusava.

Velký pátek v Jankovicích - tradiční hrkači.

Vydává: Obecní úřad Jankovice

Zpracoval: M. Darebník

Foto: M. Darebník, archiv OÚ, archiv J. Pospíšila

Adresa: Obecní úřad Jankovice 101, 769 01 Holešov

e-mail: jankovice@knet.cz

Internet: <http://jankovice.hyperlinx.cz>

Náklad: 170 ks

Tisk: TYPOservis Holešov